

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 755

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 septembrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 455 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori	2-4	2.350. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind împuternicirea persoanelor din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară de a constata contravențiile și a aplica sancțiunile prevăzute de Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.181. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Belinț din județul Timiș	5	3.710/1.212/99. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, al viceprim-ministrului, ministrul mediului, și al ministrului afacerilor interne privind aprobarea Metodologiei pentru stabilirea distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase în activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism	8-12
1.182. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1 și 2 din unitatea administrativ-teritorială Topolovățu Mare din județul Timiș	5	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
1.563. — Ordin al ministrului muncii și justiției sociale privind condițiile de acordare a sprijinului financiar pentru asistență juridică necesară apărării inspectorului social	6-7	Hotărârea din 8 noiembrie 2016 în Cauza Gutău împotriva României	13-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 455**

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, excepție ridicată de Societatea Casim — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 35.553/245/2014 al Judecătoria Iași — Secția civilă și de Societatea Alura Impex — S.R.L. din comuna Sălard, județul Bihor, precum și de Jasz Tiberiu Adrian și de Jasz Judit Ilona în Dosarul nr. 13.018/271/2016 al Judecătoria Oradea — Secția civilă și care formează obiectele dosarelor Curții Constituționale nr. 721D/2016 și nr. 1.290D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 15 iunie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazzi, când, în temeiul dispozițiilor art. 14 și art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 1.290D/2017 la Dosarul nr. 721/2016, care este primul înregistrat, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată. Prin aceeași încheiere, Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 22 iunie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 2 decembrie 2015 și 25 ianuarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 35.553/245/2014 și nr. 13.018/271/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă, respectiv Judecătoria Oradea — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori**, excepție ridicată de Societatea

Casim — S.R.L. din Iași și respectiv de Societatea Alura Impex — S.R.L. din comuna Sălard, județul Bihor, precum și de Jasz Tiberiu Adrian și de Jasz Judit Ilona, în cauze având ca obiect constatarea existenței unor clauze abuzive.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate au un vădit caracter discriminatoriu, întrucât prin sintagma „consumator” se face referire la orice persoană fizică sau grup de persoane fizice, eliminând cu desăvârșire persoana juridică. Entitățile juridice pot avea calitatea de consumator și, astfel, se impune ca și acestea să facă obiectul Legii nr. 193/2000. Prin dispozițiile de lege criticate se restrânge exercițiul drepturilor și libertăților de care ar trebui să se bucure atât persoanele fizice, cât și cele juridice. Se arată că în cazul unei societăți cu răspundere limitată cu asociat unic care îndeplinește funcția de administrator, societatea se identifică cu persoana fizică, ajungându-se la confuziunea patrimoniilor.

5. **Judecătoria Iași — Secția civilă și Judecătoria Oradea — Secția civilă** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Acesta arată că principiul egalității în drepturi a cetățenilor poate fi invocat de o persoană juridică numai în situația în care, datorită unui tratament juridic diferențiat promovat față de aceasta, regimul juridic diferit s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii sau a autorităților publice, sau în situația în care, prin intermediul persoanei juridice, cetățenii își exercită un drept constituțional. Se mai observă că dispozițiile art. 124 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 18 aprilie 2008, care au următoarea formulare: „(1) *Prin consumator se înțelege orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care, în temeiul unui contract care intră sub incidența prezentei legi, acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artisanale ori liberale.*”

11. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, în art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției și în art. 135 privind economia.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, prin raportare la critici relativ asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 621 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 17 iulie 2012, Curtea a reținut că autorul acesteia critica modalitatea de redactare a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000, susținând că definiția noțiunii de „consumator” ar trebui să includă și persoana juridică, atunci când aceasta este parte la încheierea unor contracte comerciale ce pot intra sub sfera actului normativ criticat. Așadar, pretinsa neconstituționalitate era dedusă dintr-o omisiune de reglementare, pe care însă Curtea Constituțională nu o poate complini, întrucât, potrivit art. 61 din Constituție, „*Parlamentul este (...) unica autoritate legiuitoare a țării*”, modificarea sau completarea normelor juridice fiind atribuții exclusive ale acestuia. În acest sens a statuat instanța de contencios constituțional și prin Decizia nr. 1.129 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008.

13. Prin urmare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

14. În prezenta cauză, Curtea reține că prin Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, paragraful 24, a stabilit că sunt persoane juridice entitățile prevăzute de lege și orice alte organizații (instituții) legal înființate. Persoanele juridice sunt de drept public sau de drept privat. Persoanele juridice de drept

privat se pot constitui, în mod liber, în una dintre formele prevăzute de lege, iar persoanele juridice de drept public se înființează prin lege sau, prin excepție, prin acte ale autorităților administrației publice centrale ori locale sau prin alte moduri prevăzute de lege (art. 188 și următoarele din Codul civil). În privința persoanelor juridice, dispozițiile art. 209 din Codul civil prevăd că acestea își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile prin organele lor de administrare, de la data constituirii. Organele de administrare a persoanei juridice pot fi atât persoane fizice, cât și persoane juridice, care, prin lege, actul de constituire sau statut, sunt desemnate să acționeze, în raporturile cu terții, individual sau colectiv, în numele și pe seama persoanei juridice (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 633 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2015, paragraful 20).

15. Curtea a observat, prin aceeași decizie, paragrafele 26 și 27, cu privire la aplicabilitatea drepturilor și libertăților fundamentale persoanelor juridice, că, deși art. 21 privind accesul liber la justiție este cuprins în capitolul I — *Dispoziții comune*, iar art. 24 din Legea fundamentală, privind dreptul la apărare, este cuprins în capitolul II — *Drepturile și libertățile fundamentale* din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* din Constituție, este evident că garantarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare trebuie să fie acordată și persoanelor juridice, nu numai persoanelor fizice.

16. În consecință, exigențele și garanțiile rezultate din drepturile și libertățile fundamentale reglementate prin Constituție sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice, în măsura în care conținutul lor normativ este compatibil cu natura, specificul și particularitățile care caracterizează regimul juridic al persoanei juridice.

17. Așadar, având în vedere reevaluarea făcută în jurisprudența instanței de contencios constituțional cu privire la art. 16 din Constituție prin raportarea la persoana juridică, Curtea nu va putea reține inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, ci va proceda prin prezenta decizie la un reviriment al jurisprudenței sale anterioare în materie și va analiza pe fond criticile de neconstituționalitate formulate.

18. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. De asemenea, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de

anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, și Decizia nr. 401 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 10 ianuarie 2017).

19. Critica autorilor excepției se raportează la societățile mici, care, în opinia lor, nu dispun de mijloacele necesare pentru o informare completă, situație care le pune în aceeași situație cu consumatorii persoane fizice.

20. Curtea reține, însă, că persoanele juridice prezintă anumite particularități, ele fiind constituite în scopul desfășurării unei anumite activități, au patrimoniu propriu, organe de conducere, drepturi și obligații reglementate prin Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și, implicit, posibilități sporite de acțiune în vederea analizei cu atenție a unor eventuale clauze abuzive. Persoanele juridice se înființează pe baza unei ficțiuni juridice în virtutea căreia dobândesc personalitate juridică. Persoanele juridice nu se pot compara, însă, cu persoanele fizice, între cele două existând deosebiri fundamentale de regim juridic, cum ar fi momentul dobândirii capacității de folosință și de exercițiu sau desfășurarea activităților autorizate. În aceste condiții, Curtea constată că încadrarea în sfera normativă a textelor legale criticate numai a persoanelor fizice nu este de natură să încalce prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii.

21. Curtea mai reține că legiuitorul a fost determinat să adopte această soluție juridică criticată de autorii excepției de

neconstituționalitate pentru a respecta termenii unei directive a cărei transpunere era obligatorie. Astfel, Curtea reține că prin Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, a observat că prevederile legale criticate din Legea nr. 193/2000 reprezintă transpunerea Directivei nr. 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Prevederile acestei legi se aplică acelor contracte de adeziune încheiate între profesioniști și consumatori. În art. 2 lit. b) din directiva menționată se prevede că prin „consumator” se înțelege orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale profesionale.

22. Curtea a statuat că poziția de dezechilibru între consumator și profesionist este de natură să justifice prevederile legale criticate și că, în acord cu jurisprudența sa și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, iar un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod rațional și obiectiv (a se vedea Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006). Or, profesioniștii nu se află în aceeași situație cu aceea a consumatorilor.

23. În aceste condiții, ca o consecință logică ce decurge din considerentele de mai sus, nu se poate constata nici încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21, art. 124 și nici cele ale art. 135.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Casim — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 35.553/245/2014 al Judecătoriai Iași — Secția civilă și de Societatea Alura Impex — S.R.L. din comuna Sălard, județul Bihor, de Jasz Tiberiu Adrian și de Jasz Judit Ilona în Dosarul nr. 13.018/271/2016 al Judecătoriai Oradea — Secția civilă și constată că prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Iași — Secția civilă și Judecătoriai Oradea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Belinț din județul Timiș

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectorul cadastral nr. 1 din unitatea administrativ-teritorială Belinț din județul Timiș ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc, pentru sectorul cadastral din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare, pe sectorul cadastral din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 24 august 2017.
Nr. 1.181.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1 și 2 din unitatea administrativ-teritorială Topolovățu Mare din județul Timiș

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale nr. 1 și 2 din unitatea administrativ-teritorială Topolovățu Mare din județul Timiș ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc, pentru sectoarele din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare, pe sectoarele din unitatea administrativ-teritorială prevăzută la art. 1, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 24 august 2017.
Nr. 1.182.

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

ORDIN
privind condițiile de acordare a sprijinului financiar
pentru asistență juridică necesară apărării inspectorului social

Având în vedere:

- prevederile art. 4 alin. (1) și art. 8 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2016 pentru aprobarea Statutului special al funcției publice specifice de inspector social și pentru modificarea și completarea unor acte normative;
- prevederile din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale;
- Referatul de aprobare nr. 8.022/DIS din 29.03.2017 al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, în temeiul art. 17 alin (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerul Muncii și Justiției Sociale,

ministrul muncii și justiției sociale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Acordarea sprijinului financiar de către Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice a inspectorului social pentru acțiuni în instanță inițiate de către instituția controlată sau de un angajat al acesteia în legătură cu actele și faptele îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu se realizează în condițiile prezentului ordin.

(2) Sprijinul financiar prevăzut la alin. (1) este acordat pentru inspectorii sociali împotriva cărora sunt efectuate acte premergătoare sau care au calitatea de învinuit ori de pârât, pentru fapte săvârșite în exercitarea, potrivit legii, a atribuțiilor de serviciu, în vederea acoperirii cheltuielilor privind plata onorariului cabinetului de avocatură/cabinetelor asociate/societăților civile.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *fapte săvârșite în exercitarea atribuțiilor de serviciu* — faptele săvârșite în exercitarea atribuțiilor prevăzute de fișa postului sau de actele normative în vigoare;

b) *asistența juridică* — consultații și cereri cu caracter juridic, redactare acte juridice, asistență și reprezentare juridică în fața instanțelor judecătorești, a organelor de urmărire penală, a autorităților cu atribuții jurisdicționale, a notarilor publici și a executorilor judecătorești, a organelor administrației publice și a instituțiilor, precum și a altor persoane juridice, în condițiile legii;

c) *Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială* (denumită în continuare *Agenția*) — organ de specialitate al administrației publice centrale, aflată în subordinea Ministerului Muncii și Justiției Sociale, are în subordine agențiile pentru plăți și inspecție socială județene și a municipiului București și este instituția abilitată să analizeze cererea inspectorilor sociali, să aprobe, să acorde sau să respingă, după caz, sprijinul financiar. Inspectorii sociali sunt încadrați atât la nivel central, cât și la nivel județean și își exercită atribuțiile de serviciu pe întreg teritoriul țării.

Art. 3. — (1) Inspectorii sociali îndreptățiți să beneficieze de sumele prevăzute la art. 1 solicită, prin cerere scrisă, conducătorului instituției publice la care sunt încadrați acordarea acestor sume.

(2) Cererea scrisă se înregistrează la secretariatul Agenției și este însoțită de documentele care fac dovada că împotriva inspectorului social sunt efectuate acte premergătoare sau că acesta are calitatea de învinuit ori de pârât, pentru fapte săvârșite în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Art. 4. — (1) În cadrul Agenției se constituie, prin decizia directorului general, o comisie formată din directorul general adjunct, în calitate de președinte, directorul direcției inspecție socială și câte un angajat din cadrul următoarelor structuri:

financiare, juridice, inspecție socială și resurse umane, în calitate de membri, precum și un secretar desemnat din cadrul Agenției.

(2) Comisia are rolul de a stabili, pe baza analizei fișei postului, a dispozițiilor legale, a documentelor prevăzute la art. 3 alin. (2), precum și a datelor deținute cu privire la împrejurările comiterii faptei, dacă la data săvârșirii faptei inspectorul social se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu. Pentru lămurirea cauzei, comisia poate audia și inspectorul social în cauză.

(3) În termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, comisia prevăzută la alin. (1) prezintă directorului general al Agenției rezultatul verificărilor și propunerile, consemnate într-un proces-verbal, pentru a hotărî, după caz:

a) aprobarea cererii;

b) respingerea cererii și comunicarea în scris a motivelor care au stat la baza respingerii.

(4) Prin decizia directorului general al Agenției se aprobă regulamentul de organizare și funcționare a comisiei, în termen de 30 de zile de la aprobarea prezentului ordin.

Art. 5. — (1) Pentru asigurarea asistenței juridice, Agenția prevede în bugetul aparatului propriu, cu încadrarea în prevederile bugetare, sumele aferente cheltuielilor.

(2) În situația prevăzută la art. 4 alin. (3) lit. a) directorul general al Agenției emite, cu avizul prealabil al structurii financiare, o decizie privind acordarea sprijinului financiar prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice. Sprijinul financiar acordat este în cuantum de maximum 4.000 lei/inspector social/dosar complet finalizat. Contravaloarea asistenței juridice este înmănată inspectorului social pentru plata aferentă cabinetului de avocatură/cabinetelor asociate/societăților civile, iar dovada achitării acesteia se va face în baza contractului/convenției încheiat/încheiate.

(3) Termenul maxim pentru emiterea deciziei de acordare a sprijinului financiar prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice sau, după caz, pentru comunicarea în scris a răspunsului referitor la respingerea cererii este de 15 zile lucrătoare de la data aprobării cererii în condițiile art. 3 alin. (2). În situații deosebite, la propunerea comisiei, directorul general al Agenției poate aproba prelungirea termenului de soluționare a cererii, o singură dată, cu maximum 5 zile lucrătoare.

(4) Plata sprijinului financiar prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice se va face în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei directorului general al Agenției.

Art. 6. — (1) La momentul emiterii deciziei prevăzute la art. 5 alin. (2), inspectorul social completează un angajament, al cărui model este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, prin care se obligă să restituie Agenției sprijinul

financiar necesar asigurării asistenței juridice, în cazul în care printr-o hotărâre judecătorească definitivă s-a stabilit vinovăția sa, ori că fapta nu a fost săvârșită în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

(2) În cazul nerespectării angajamentului, sprijinul financiar necesar asigurării asistenței juridice va fi recuperat de Agenție de la inspectorul social, potrivit dreptului comun.

Art. 7. — Contestațiile privind respingerea acordării sprijinului financiar necesar asigurării asistenței juridice se soluționează în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — Sprijinul financiar se restituie de către inspectorii sociali în condițiile prevăzute de prezentul ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

București, 11 august 2017.
Nr. 1.563.

Ministerul Muncii și Justiției Sociale
Agenția .....
Data .....

ANEXĂ

ANGAJAMENT (model)

Subsemnatul, ..., prin prezentul angajament mă oblig să restitui

(numele și prenumele, funcția deținută)

suma de ....., suportată de Agenție pentru asigurarea asistenței juridice în cauză privind fapta ....., în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă mi s-a stabilit vinovăția ori că fapta nu a fost săvârșită în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

.....
(numele și prenumele)

Semnătura .....

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN privind împuternicirea persoanelor din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară de a constata contravențiile și a aplica sancțiunile prevăzute de Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010

Având în vedere prevederile art. 69 alin. (3) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se împuternicesc persoanele din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară, așa cum este definit de art. 3 alin. (1) din Normele metodologice privind înființarea, organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 101/2012, să constate contravențiile și să aplice sancțiunile conform prevederilor art. 69 alin. (3) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată.

Art. 2. — Direcția generală de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili din cadrul

Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor lua măsuri pentru aplicarea și ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.090/2014 privind împuternicirea persoanelor din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară de a constata contravențiile și a aplica sancțiunile prevăzute de Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 8 septembrie 2014, se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 1 septembrie 2017.
Nr. 2.350.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII
REGIONALE, ADMINISTRAȚIEI
PUBLICE ȘI FONDURILOR
EUROPENE
Nr. 3.710 din 19 iulie 2017

MINISTERUL MEDIULUI
Nr. 1.212 din 8 septembrie 2017

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 99 din 22 august 2017

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei pentru stabilirea distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase în activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă, republicată, cu modificările ulterioare, prevederile art. 10 din Regulamentul general de urbanism aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 525/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevederile Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu modificările și completările ulterioare, prevederile Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 233/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și de elaborare și actualizare a documentațiilor de urbanism, prevederile Ordinului ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 13/N/1999 pentru aprobarea reglementării tehnice „Ghid privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general”, indicativ GP 038/99,

în temeiul art. 13 alin. (6) din Legea nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase, al art. 14 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 15/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene, al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative și art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, viceprim-ministrul, ministrul mediului, și ministrul afacerilor interne emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia pentru stabilirea distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase în activitățile de amenajarea teritoriului și urbanism, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritățile publice responsabile cu activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism, în colaborare cu autoritățile competente pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 59/2016, iau măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale, administrației publice și
fondurilor europene,
Sevil Shhaideh

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grația Leocadia Gavrilescu

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

ANEXĂ

METODOLOGIE

pentru stabilirea distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase în activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Obiectivul general al prezentei metodologii pentru stabilirea distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 privind controlul asupra pericolelor de accident

major în care sunt implicate substanțe periculoase în activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism, denumită în continuare *metodologie*, îl reprezintă asigurarea cadrului necesar pentru prevenirea și limitarea consecințelor accidentelor majore în care sunt implicate substanțe periculoase asupra populației, mediului natural și construit prin stabilirea, respectiv menținerea unor

distanțe adecvate în planurile de amenajare a teritoriului și de urbanism între zonele funcționale, arile protejate, construcțiile existente sau cele viitoare și sursele potențiale de risc din cadrul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016.

Art. 2. — Prezenta metodologie se aplică în elaborarea, avizarea și aprobarea planurilor de amenajare a teritoriului și urbanism și în autorizarea executării lucrărilor de construcții, în concordanță cu prevederile art. 13 din Legea nr. 59/2016, pentru următoarele situații:

a) construirea de noi amplasamente care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016;

b) modificări aduse unor amplasamente deja existente care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016;

c) construirea de noi obiective de investiții dezvoltate în vecinătatea amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016, care măresc riscul sau consecințele unui accident major.

Art. 3. — Termenii și expresiile utilizate în prezenta metodologie sunt definite conform Legii nr. 59/2016 și sunt prevăzuți în anexa nr. 1 la prezenta metodologie.

Art. 4. — Pentru stabilirea distanțelor adecvate se parcurg următoarele etape:

a) determinarea și reprezentarea grafică a zonelor de impact din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016;

b) identificarea elementelor teritoriale vulnerabile din zonele de impact;

c) stabilirea compatibilității teritoriale în zonele de impact;

d) preluarea distanțelor adecvate în planurile de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 și instituirea de reglementări specifice.

Art. 5. — La promovarea unui proiect de investiții sau a unui plan de amenajare a teritoriului sau de urbanism, autoritățile responsabile cu amenajarea teritoriului și urbanismul și autoritățile competente pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 59/2016 se asigură că distanțele adecvate față de sursele potențiale de risc stabilite conform prezentei metodologii sunt luate în considerare în cadrul procesului de elaborare, avizare și aprobare a respectivelor proiecte de investiții sau documentații de amenajare a teritoriului sau de urbanism.

CAPITOLUL II

Determinarea și reprezentarea grafică a zonelor de impact din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016

Art. 6. — (1) Determinarea și reprezentarea grafică a zonelor în care se pot manifesta consecințele unui accident major, denumite în continuare *zone de impact*, din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 se fac de către operatorii ce exploatează sau dețin amplasamentele în cauză, în baza analizei de risc care este cuprinsă în documentațiile specifice — Politica de prevenire a accidentelor majore, Raportul de securitate, Planul de urgență internă — transmise autorităților competente de la nivel județean.

(2) Zonele de impact se stabilesc în funcție de următoarele efecte specifice asupra populației:

a) mortalitate ridicată;

b) prag de mortalitate;

c) vătămări ireversibile pentru populația afectată;

d) vătămări reversibile pentru populația afectată.

(3) Valorile-prag pentru efectele specifice asupra populației sunt cele stabilite în anexa nr. 2 la prezenta metodologie.

(4) Pentru determinarea zonelor de impact ale unui accident major, operatorul identifică în analiza de risc scenariu de

accidente majore care să conducă la pierdere de conținut și consecințe asupra omului, mediului sau proprietății și calculează frecvențele de apariție a acestora.

(5) Frecvențele considerate prag de siguranță sunt:

a) 10^{-3} evenimente/an — frecvența maxim admisă pentru un scenariu de accident;

b) 10^{-6} evenimente/an — frecvența minimă pentru care se iau în considerare scenariu de accident.

Art. 7. — Pentru reprezentarea grafică a zonelor de impact operatorul aplică următorul algoritm:

a) selectează toate scenariile cu efecte în afara amplasamentului identificate în analiza de risc;

b) întocmește un tabel care cuprinde: tipul evenimentului, substanța periculoasă implicată, locul de manifestare a evenimentului, frecvența de manifestare, dimensiunea zonelor de impact;

c) transpune pe planul topocadastral vectorial al zonei în sistem național de proiecție STEREO 70 la o scară cuprinsă între 1:2.000 și 1:20.000, în funcție de caz, zonele de impact luate în considerare la lit. b);

d) transmite harta în format electronic, în format GIS și pe hârtie, printr-o adresă de înaintare, inspectoratului pentru situații de urgență județean/Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Dealul Spirii” București—Ilfov, denumite în continuare *ISU*, planul topocadastral vectorial cu distribuția zonelor de impact din jurul amplasamentului, obținut conform lit. c).

Art. 8. — (1) În vederea integrării distanțelor adecvate față de sursele potențiale de risc în cadrul planurilor de amenajare a teritoriului și de urbanism, planurile topocadastrale vectoriale cu distribuția zonelor de impact sunt transmise, de către ISU, structurilor responsabile cu amenajarea teritoriului și urbanismul din cadrul administrațiilor publice locale de la nivel județean și de la nivelul municipiilor, orașelor și comunelor, după caz, precum și celorlalte autorități competente de la nivel județean.

(2) Structurile responsabile cu amenajarea teritoriului și urbanismul, organizate conform legii la nivelul administrației publice locale, pun la dispoziția proiectanților și elaboratorilor de documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism planurile topocadastrale vectoriale cu distribuția zonelor de impact din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016.

CAPITOLUL III

Identificarea elementelor teritoriale vulnerabile

Art. 9. — Elementele teritoriale vulnerabile se identifică în funcție de nevoia de a asigura un nivel minim de siguranță pentru populație, pentru activitățile economice, infrastructură și mediu, ținându-se seama de prevederile documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism și de concluziile studiilor pentru protecția mediului, definite conform legislației specifice.

Art. 10. — Pentru evaluarea vulnerabilității din vecinătatea unui amplasament se stabilesc categorii de construcții și zone funcționale în funcție de modul de utilizare a terenurilor și a construcțiilor, astfel:

1. tip A: — industrie și depozitare;

2. tip B: a) zone funcționale — industrie și depozitare, spații verzi, transporturi cu excepția aeroporturilor, autostrăzilor, drumurilor expres, gospodărie comunală, destinație specială, echipamente tehnice majore;

b) construcții — amenajări sportive și de agrement cu o capacitate mai mică de 100 de persoane, gări, noduri intermodale, stații de transport public cu flux mai mic de (în cadrul cărora se înregistrează un număr de) 100 de persoane/oră;

3. tip C: a) zone funcționale — rezidențiale cu regim scăzut de înălțime (maxim P+2), zone industriale și depozitare, spații verzi, transporturi, gospodărie comunală, destinație specială, echipamente tehnice majore;

b) construcții — comerciale cu capacitate mai mică de 1.000 persoane, de învățământ, de cult, de cultură, de sănătate — spitale cu capacitate mai mică 25 de paturi sau de 100 de persoane, amenajări sportive, de agrement și turism cu capacitate mai mică de 1.000 de persoane, gări, noduri intermodale, stații de transport public cu flux mai mic de 1.000 de persoane/oră;

4. tip D: a) toate categoriile de zone funcționale și toate categoriile de construcții;

b) zone protejate;

c) arii naturale protejate.

Art. 11. — Pentru identificarea elementelor teritoriale vulnerabile se elaborează Planul cu categoriile de construcții și zonele funcționale ce cuprinde elementele prevăzute la art. 10 și care se elaborează de către structurile de specialitate din cadrul autorității administrației publice locale, în baza prevederilor documentației de urbanism aprobate și în baza proiectelor pentru care a fost emisă autorizația de construire.

CAPITOLUL IV

Stabilirea compatibilității teritoriale

Art. 12. — Determinarea compatibilității teritoriale se face prin suprapunerea planului topocadastral vectorial cu distribuția zonelor de impact din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 rezultate din scenariile luate în considerare, conform analizei de risc, cu planul cu categoriile de construcții și zone funcționale, stabilite conform art. 10, urmată de aplicarea matricei de compatibilitate specifice.

Art. 13. — (1) Pentru stabilirea compatibilității teritoriale în jurul amplasamentelor de tip Seveso se constituie o comisie formată din reprezentanți ai structurilor responsabile cu amenajarea teritoriului și urbanismul din cadrul administrației publice județene și locale și reprezentanții autorităților competente desemnate la nivel județean responsabile pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 59/2016.

(2) Membrii comisiei se desemnează de către conducătorul fiecărei instituții.

(3) Comisia constituită conform prevederilor alin. (1) este condusă de către primarul localității pe raza teritorială a căreia se află dispus amplasamentul în cauză care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016, în calitate de președinte.

(4) Secretariatul comisiei este asigurat de către structura responsabilă cu amenajarea teritoriului și urbanismul din cadrul primăriei sau consiliului județean, după caz, pe raza teritorială a căreia se află dispus amplasamentul în cauză care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016.

Art. 14. — Comisia se întrunește după cum urmează:

a) pentru stabilirea compatibilității teritoriale pentru situația existentă;

b) pentru stabilirea compatibilității teritoriale în cazul amplasamentelor noi, la inițierea procesului de avizare necesar obținerii autorizației de construire;

c) pentru stabilirea compatibilității teritoriale la modificarea dimensiunilor zonelor de impact ale amplasamentelor, ca urmare a modificării cantităților, tipului substanțelor, tehnologiei utilizate sau măsurilor de reducere a riscului implementate, înainte de acceptarea de către autoritățile competente a modificărilor propuse de operator.

Art. 15. — (1) Comisia are următoarele atribuții:

a) identifică zonele de incompatibilitate teritorială pe baza informațiilor obținute din Planul cu categoriile de construcții și zonele funcționale și din Planul topocadastral vectorial cu zonele de impact;

b) elaborează și actualizează Planul cu zonele de compatibilitate teritorială.

(2) Planul cu zonele de compatibilitate teritorială se transmite pe suport hârtie și în format electronic către toate instituțiile care au reprezentanți în cadrul comisiei, prin grija secretariatului acesteia, în termen de 15 zile de la elaborarea acestuia.

Art. 16. — Pentru stabilirea compatibilității teritoriale, Comisia ține cont de următoarele:

a) pentru construcția de amplasamente noi pentru care se solicită certificat de urbanism și/sau autorizație de construire după data intrării în vigoare a prezentei metodologii, compatibilitatea teritorială se determină prin aplicarea matricei de compatibilitate teritorială fără alternativă construită conform tabelului 1 din anexa nr. 3;

b) pentru modificarea amplasamentelor existente se acceptă modificări numai dacă riscul rămâne același sau scade;

c) pentru noile obiective de investiții dezvoltate în vecinătatea amplasamentelor construite după intrarea în vigoare a prezentei metodologii se aplică matricea de compatibilitate teritorială fără alternativă construită conform tabelului 1 din anexa nr. 3.

Art. 17. — Pentru evaluarea situației existente în zonele din jurul amplasamentelor se aplică următorul algoritm:

a) se aplică matricea de compatibilitate teritorială fără alternativă construită conform tabelului 1 din anexa nr. 3;

b) dacă prin aplicarea matricei de compatibilitate teritorială fără alternativă construită nu se întâlnește nicio situație de incompatibilitate existentă, atunci noile dezvoltări se vor face în concordanță cu această matrice;

c) dacă prin aplicarea matricei de compatibilitate teritorială fără alternativă construită se întâlnește cel puțin o situație de incompatibilitate existentă, atunci noile dezvoltări se fac în concordanță cu matricea de compatibilitate teritorială cu alternativă construită, conform tabelului 2 din anexa nr. 3.

Art. 18. — În situația în care pentru amplasamentele și dezvoltările existente în jurul acestora se determină incompatibilități, autoritățile competente pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 59/2016 și autoritățile responsabile cu amenajarea teritoriului și urbanismul iau măsuri de impunere, prin avizele, acordurile și autorizațiile prevăzute de lege, a unor cerințe tehnice suplimentare pentru reducerea riscului la amplasament și reducerea vulnerabilității construcțiilor din vecinătate.

CAPITOLUL V

Preluarea distanțelor adecvate în planurile de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele din jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016

Art. 19. — (1) Primăriile pe teritoriul administrativ al cărora se află zonele de impact din jurul amplasamentului/ amplasamentelor considerate preiau planul cu zonele de compatibilitate în cadrul documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism și țin cont de acesta în emiterea certificatelor de urbanism și a autorizațiilor de construire.

(2) Structura responsabilă cu amenajarea teritoriului și urbanismul din cadrul administrației publice județene preia în cadrul planului de amenajare a teritoriului județean prevederile planurilor cu zonele de compatibilitate aferente amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016.

(3) Pentru amplasamentele noi, în cazul în care amplasarea nu este reglementată prin planul de urbanism general, se

elaborează o documentație tip plan de urbanism zonal, ce cuprinde cel puțin întreg teritoriul ce poate fi afectat de un amplasament care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016.

CAPITOLUL VI Dispoziții finale

Art. 20. — (1) Comisia menționată la art. 13 se întrunește în termen de 365 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei metodologii pentru stabilirea compatibilității teritoriale în situația existentă.

(2) În situația în care zonele de impact intersectează limitele administrative ale mai multor localități, secretariatul transmite o

notificare primărilor acestora pentru a nominaliza reprezentanți în cadrul comisiei.

(3) În termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei metodologii autoritățile publice locale pe raza cărora există amplasamente de tip Seveso elaborează planul cu categoriile de construcții și zonele funcționale.

(4) În termen de 5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei metodologii, toate autoritățile administrației publice locale în al căror teritoriu administrativ se regăsesc amplasamente ce se supun prevederilor Legii nr. 59/2016 își actualizează planul urbanistic general astfel încât să fie cuprinse distanțele adecvate stabilite în conformitate cu prezenta metodologie.

Art. 21. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

ANEXA Nr. 1
la metodologie

DEFINIREA TERMENILOR UTILIZAȚI

Jet fire (incendiu sub formă de jet) — fenomen ce apare la aprinderea gazelor/lichidelor inflamabile din fisuri în diverse recipiente sau conducte aflate sub presiune

Pool fire (incendiu de baltă) — fenomen ce apare la aprinderea lichidelor inflamabile care se acumulează în cuvele de retenție sau pe sol, în urma eliberării accidentale din rezervoare, instalații, conducte etc.

BLEVE — Boiling Liquid Expanding Vapor Explosion (explozie a vaporilor unui lichid în fierbere) — un fenomen ce apare la ruperea unui rezervor în care se găsește un lichid supraîncălzit peste punctul de fierbere la presiune atmosferică

Flash fire (incendiu fulger) — un fenomen cauzat de inițierea/aprinderea solidelor (inclusiv prafului), lichidelor sau gazelor inflamabile caracterizat de temperaturi foarte mari, durată mică, un considerabil efect de undă de șoc și de deplasarea rapidă a frontului flăcării

UVCE — Unconfined Vapor Cloud Explosion (explozia unui nor de vapori neconfinati) — fenomen ce apare la explozia unui nor de vapori/gaze inflamabile și explozive în aer

CVE — Confined Vapor Explosion (explozia vaporilor confinați) — fenomen ce apare la explozia gazelor/vaporilor de substanțe inflamabile/explozive în spații închise

Planul topocadastral vectorial cu distribuția zonelor de impact — documentația elaborată de către operatorii ce exploatează sau dețin amplasamente care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 pe suport topocadastral vectorial în sistem național de proiecție STEREO 70 la o scară cuprinsă între 1:2.000 și 1:20.000, în funcție de caz, în cadrul căreia sunt ilustrate cele 4 zone de impact din jurul amplasamentelor — zone de mortalitate ridicată, prag de mortalitate, de vătămări ireversibile și de vătămări reversibile

Planul cu categoriile de construcții și zonele funcționale — documentația elaborată de către autoritățile publice locale pe raza cărora există amplasamente care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 sau unde este propusă construirea unui astfel de amplasament, elaborată pe suport topocadastral vectorial în sistem național de proiecție STEREO 70 la o scară cuprinsă între 1:500 și 1:5.000, în funcție de caz, în cadrul căreia sunt ilustrate cele 4 tipuri de zone (A, B, C și D) stabilite în funcție de zonificarea funcțională și de categoriile de construcții

Planul cu zonele de compatibilitate teritorială — documentația elaborată de către comisia prevăzută la art. 13 din metodologie prin suprapunerea Planului cu categoriile de construcții și zonele funcționale cu Planul vectorial cu zonele de risc (documentații ce vor fi prezentate la aceeași scară grafică), care va cuprinde cele 4 tipuri de zone de impact, situația

existentă structurată pe cele 4 tipuri de zone, care va identifica zonele de incompatibilitate în care sunt necesare măsuri de intervenție și care va propune o zonificare funcțională pentru zona din jurul amplasamentelor prin care se asigură cerințele de siguranță

Compatibilitate teritorială — stabilirea de construcții și zonificări funcționale în jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016 astfel încât să fie respectate cerințele de siguranță stabilite prin metodologie, avându-se în vedere principiul precum o densitate redusă a populației și a construcțiilor în zonele de risc, accesibilitatea mijloacelor de intervenție rapidă, evacuarea rapidă a populației

Incompatibilitate teritorială — situația în care se constată nerespectarea prevederilor metodologiei cu privire la distribuția construcțiilor și zonificărilor funcționale în jurul amplasamentelor care se încadrează în prevederile Legii nr. 59/2016

LC50 — este concentrația, statistic determinată, a unei substanțe în aer care se estimează că omoară 50% dintre subiecții de test când este administrat ca o singură expunere (de regulă 1 sau 4 ore)

Indicii AEGL (Acute Exposure Guideline Levels — nivel orientativ asupra expunerii acute) sunt dezvoltati de Environmental Protection Agency (EPA) — Agenția pentru Protecția Mediului a Statelor Unite ale Americii și prezintă valori distincte ale concentrației pentru intervale de timp de expunere de 10, 30, 60 de minute, 4 și 8 ore.

AEGL 3 reprezintă valoarea concentrației în aer a unei substanțe exprimate în ppm sau mg/m³, peste care este previzibil ca majoritatea oamenilor, incluzând indivizii susceptibili, să sufere efecte ce amenință viața sau pot provoca moartea.

AEGL 2 reprezintă valoarea concentrației în aer a unei substanțe exprimate în ppm sau mg/m³, peste care este previzibil ca majoritatea oamenilor, incluzând indivizii susceptibili, să sufere efecte ireversibile sau serioase, pe termen lung, ce afectează sănătatea sau capacitatea de autoevacuare.

AEGL 1 reprezintă valoarea concentrației din aer a unei substanțe, exprimată în ppm sau mg/m³, peste care este previzibil ca majoritatea oamenilor, incluzând indivizii susceptibili, să sufere disconfort apreciabil, iritații sau anume efecte asimptomatice care nu afectează simțurile. Oricum, efectele nu provoacă incapacitate, sunt trecătoare și reversibile când expunerea încetează.

LFL (Lower Flammability Limit — limita cea mai joasă de inflamabilitate) — reprezintă concentrația substanței în aer la limita inferioară de inflamabilitate.

Valorile-prag pentru efectele specifice asupra populației

Tipul de pericol	Scenariul	Mortalitate ridicată	Prag de mortalitate	Vătămări ireversibile	Vătămări reversibile
Dispersie toxică	Eliberare SP în aer	LC ₅₀	AEGL3	AEGL2	AEGL1
Incendiu	Fire ball	Raza fire ball	350 kJ/m ²	200 kJ/m ²	125 kJ/m ²
	Jet fire	12,5 kW/m ²	7 kW/m ²	5 kW/m ²	3 kW/m ²
	Pool fire	12,5 kW/m ²	7 kW/m ²	5 kW/m ²	3 kW/m ²
	Flash fire	LFL	1/2 LFL		
	BLEVE	Raza fire ball	350 kJ/m ²	200 kJ/m ²	125 kJ/m ²
Explozie	UVCE	0,3—0,6 bar	0,14 bar	0,07 bar	0,03 bar
	CVE	0,3 bar	0,14 bar	0,07 bar	0,03 bar

Matricele de compatibilitate teritorială

Tabelul 1 — Matrice de compatibilitate teritorială fără alternativă construită

Frecvență (cazuri/an)	Zone de impact			
	Raza zonei IV — vătămări reversibile (m)	Raza zonei III — vătămări ireversibile (m)	Raza zonei II — prag de mortalitate (m)	Raza zonei I — mortalitate ridicată (m)
10 ⁻³ —10 ⁻⁴	A	A	A	A
10 ⁻⁴ —10 ⁻⁵	AB	A	A	A
10 ⁻⁵ —10 ⁻⁶	ABC	AB	A	A
< 10 ⁻⁶	ABCD	ABC	AB	AB

Tabelul 2 — Matrice de compatibilitate teritorială cu alternativă construită

Frecvență (cazuri/an)	Zone de impact			
	Raza zonei IV — vătămări reversibile (m)	Raza zonei III — vătămări ireversibile (m)	Raza zonei II — prag de mortalitate (m)	Raza zonei I — mortalitate ridicată (m)
10 ⁻³ —10 ⁻⁴	AB	A	A	A
10 ⁻⁴ —10 ⁻⁵	ABC	AB	A	A
10 ⁻⁵ —10 ⁻⁶	ABCD	ABC	AB	A
< 10 ⁻⁶	ABCD	ABCD	ABC	AB

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUICURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA**HOTĂRÂREA**
din 8 noiembrie 2016**În Cauza Gutău împotriva României**(Cererea nr. 41.468/10)
Strasbourg

Hotărârea este definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Gutău împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din:

Paulo Pinto de Albuquerque, președinte, Iulia Motoc, Marko Bošnjak, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la 11 octombrie 2016, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 41.468/10) îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Mircea Gutău (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 13 iulie 2010, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 18 decembrie 2014, capătul de cerere privind lipsa unui proces echitabil a fost comunicat Guvernului și cererea a fost declarată inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere în conformitate cu art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

4. Guvernul s-a opus examinării cererii de către un comitet. După examinarea obiecției Guvernului, Curtea a respins-o.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

5. Reclamantul s-a născut în 1957 și este deținut în Penitenciarul Râmnicu Vâlcea. La momentul faptelor era primarul acestui oraș.

6. Prin rechizitoriul din 27 iulie 2006, parchetul l-a trimis în judecată pe reclamant pentru luare de mită. Prin același rechizitoriu, N.D., viceprimarul orașului, a fost trimis în judecată pentru complicitate la luare de mită. Reclamantul era acuzat că ceruse, între aprilie și iulie 2006, o anumită sumă de bani lui C.P., un om de afaceri din Râmnicu Vâlcea, în schimbul unui certificat de urbanism care să îndeplinească criteriile dorite de acesta. N.D. a fost acuzat că ar fi primit, în urma unei înțelegeri prealabile încheiate cu reclamantul, două părți din suma cerută lui C.P.

Rechizitoriul se întemeia pe următoarele elemente: declarațiile lui C.P., care denunțase faptele la parchet; procesul-verbal al unei operațiuni de flagrant organizate de poliție la data de 6 iulie 2006, în cursul căreia C.P. îi înmânase lui N.D., în toaleta unui restaurant, a doua parte a sumei de bani pretinse de reclamant; mai multe mărturii și interceptări ale unor convorbiri telefonice și înregistrări audio și video ale întâlnirilor lui C.P. cu reclamantul și cu viceprimarul.

7. Prin Hotărârea din 18 iunie 2007, Tribunalul Alba a pronunțat achitarea reclamantului și a lui N.D. sub aspectul acuzației de luare de mită.

Pentru a dispune această soluție, instanța a reținut după cum urmează: C.P. efectuase mai multe demersuri pentru a obține un certificat de urbanism pentru construirea unei clădiri pe un

teren situat pe strada C. și primise de fiecare dată certificate care nu îndeplineau cerințele sale; cu toate că afirmase că intenționa construirea în cele din urmă a clădirii pe un alt teren, situat pe strada S., nu formulase o cerere în acest sens către autorități decât după trimiterea în judecată a primarului și a viceprimarului; în aceste circumstanțe, reclamantul nu putea fi acuzat de a fi cerut sau primit bani în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale și, prin urmare, nu încălcase legislația națională de combatere a luării de mită.

Instanța a remarcat, de asemenea, că C.P. se prezentase în biroul reclamantului după ce înmânase a doua parte din suma de bani lui N.D. la restaurant și că, atunci când încercase să îi vorbească reclamantului despre suma astfel înmănată, acesta pronunțase cuvântul „nu”. Potrivit instanței, dincolo de gesturile care însoțeau cuvântul, vizibile pe una din înregistrările video, negația exprimată de către reclamant trebuia înțeleasă ca o opoziție a acestuia din urmă la orice înmânare de bani.

Instanța a considerat că nu se putea să fi avut loc o înțelegere prealabilă între reclamant și N.D. pentru a comite infracțiunea de care erau acuzați, întrucât reieșea din documentele aflate la dosar că, în momentul operațiunii de flagrant, C.P. voia doar să obțină informații cu privire la cerințele necesare pentru obținerea unui certificat de urbanism pentru terenul situat în strada S. Din punctul de vedere al instanței, orice cerere pentru terenul din strada C. nu mai avea, prin urmare, nicio importanță.

Instanța a reținut, de asemenea, că declarațiile lui C.P. nu erau credibile. În această privință a precizat următoarele: partea interesată negase, pe de o parte, că ar fi avut relații de prietenie cu N.D. în virtutea cărora cei doi și-ar fi acordat împrumuturi și, pe de altă parte, că ar fi fost amendat contravențional de către primărie pentru că ar fi construit o clădire fără autorizație prealabilă; în mod similar, pretinsese că ceruse consiliere de la directorul societății comerciale la care era administrator cu privire la suma de oferit „primăriei” pentru a obține un certificat care să răspundă dorințelor sale; în cele din urmă, afirmase că, în iulie 2006, depusese o cerere pentru un certificat de urbanism privind terenul situat în strada S. Or, pentru instanța de judecată, toate aceste declarații erau contrazise de declarațiile mai multor martori sau de documentele din dosar.

Instanța a considerat, de altfel, că elementele din dosar arătau voința lui C.P. de a se răzbuna pe reclamant. În acest sens, instanța a reținut că, în trecut, reclamantul refuzase să primească bani de la C.P., fapt confirmat de șeful său de cabinet.

De asemenea a constatat că, având în vedere probele aflate la dosar — mai ales declarațiile a doi martori — N.D. se afla într-un impas financiar și că, în opinia unuia dintre martori, urma să primească un împrumut de la C. P. Prin urmare, pentru instanța de judecată, primirea unei sume în cadrul operațiunii de flagrant din 6 iulie 2006 nu era un act de complicitate la luare de mită, deoarece această sumă ar fi fost înmănată lui N.D. cu titlu personal. În cele din urmă, instanța a subliniat că N.D. nu avea nicio atribuție profesională în emiterea de certificate de urbanism și că niciun act de luare de mită nu putea, prin urmare, să fie reținut în sarcina sa.

8. Prin Hotărârea din 10 decembrie 2007, în apelul parchetului, Curtea de Apel Alba Iulia a desființat Sentința tribunalului din 18 iunie 2007 (a se vedea mai sus pct. 7), constatând că acesta nu își îndeplinise obligația de a supune dezbaterii părților reîncadrarea juridică a faptelor de care era acuzat N.D. în luare de mită.

Prin Decizia definitivă din 28 martie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție (*Înalta Curte*) a desființat această decizie și a retrimis cauza curții de apel pentru o nouă examinare.

9. Prin Hotărârea din 10 aprilie 2009, Curtea de Apel Constanța, instanța la care se dispusese strămutarea cauzei între timp, a menținut sentința Tribunalului Alba. În decizia sa, curtea de apel a acceptat versiunea faptelor expusă de către inculpați, subliniind că aceasta era confirmată de declarațiile mai multor martori și de documentele prezentate de autoritățile locale.

10. Parchetul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri în fața Înaltei Curți.

11. În ședința din 9 noiembrie 2009, instanța supremă a procedat la audierea inculpaților, care au făcut uz de dreptul lor de a păstra tăcerea. Înalta Curte nu a administrat niciun mijloc de probă.

12. Prin Decizia din 27 ianuarie 2010, Înalta Curte a admis recursul formulat de parchet, a casat hotărârile pronunțate în primă instanță și în apel și, pronunțându-se cu privire la fond, i-a condamnat pe reclamant și pe N.D. la trei ani și șase luni de închisoare fiecare, pentru luare de mită și, respectiv, complicitate la luare de mită.

Înalta Curte a considerat că instanțele inferioare comiseseră „o eroare gravă de fapt”, având încredere exagerată în anumite elemente de probă și interpretând în mod trunchiat sau ignorând alte elemente. Instanța și-a bazat decizia pe: a) declarațiile date de C.P. și de cinci martori audiați în cursul anchetei și în cursul examinării cauzei în primă instanță; b) documente transmise de către autoritățile locale; c) mai multe înregistrări audio și video ale întâlnirilor lui C.P. cu reclamantul și cu N.D. și d) interceptări ale convorbirilor telefonice pe care C.P. le avusese cu aceștia.

Înalta Curte a concluzionat că:

— infracțiunile de care erau acuzați reclamantul și N.D. erau comise din momentul în care C.P., la începutul demersurilor sale, înțelesese să ofere prima parte din suma de bani reclamantului în biroul acestuia din urmă: de fapt, în acel moment, reclamantul îi indicase lui C.P. să înmâneze suma respectivă lui N.D., cu care C.P. a negociat ulterior suma finală;

— absența unei cereri pentru un certificat de urbanism cu privire la terenul situat în strada S. nu avea nicio importanță în cauză, în condițiile în care eliberarea certificatului intra în atribuțiile reclamantului;

— din declarațiile mai multor martori reieșea că prima parte a sumei de bani fusese într-adevăr predată lui N.D. și că această sumă nu constituia un împrumut;

— înregistrările audio și video ale întâlnirilor lui C.P. cu reclamantul și cu N. D. arătau că existase cu adevărat o convență infracțională între ultimii doi.

II. Dreptul intern relevant

13. Prevederile relevante în speță din Codul de procedură penală (CPP), în vigoare la momentul faptelor și referitoare la

competențele instanțelor de apel și de recurs sunt prezentate în Cauza *Găitănanu împotriva României* (nr. 26.082/05, pct. 17—18, 26 iunie 2012).

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

14. Reclamantul denunță o încălcare a dreptului său la un proces echitabil în cadrul procedurii penale desfășurate împotriva sa: acesta impută Înaltei Curți că l-a condamnat penal fără administrarea nemijlocită a probelor pe baza cărora fusese achitat de instanțele de grad inferior. El invocă art. 6 § 1 din Convenție, ale cărui dispoziții relevante în speță sunt redactate după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

15. Constatând că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

16. Reclamantul susține că, pentru a-l condamna pentru luare de mită și pentru a anula hotărârile instanțelor inferioare, Înalta Curte a reexaminat fondul acuzațiilor în fapt și în drept. Reclamantul consideră că instanța supremă a procedat în acest scop la o examinare a tuturor mijloacelor de probă administrate, inclusiv declarațiile martorilor, care, după părerea sa, sunt probe determinante în cauză. Reclamantul reproșează Înaltei Curți că a fost condamnat pentru luare de mită pe baza declarațiilor martorilor pe care aceasta nu îi ascultase niciodată, precizând că fusese achitat cu privire la această acuzație de instanțele inferioare. Făcând referire la jurisprudența *Găitănanu* menționată anterior, acesta consideră că prin condamnarea sa a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție. În cele din urmă, acesta reproșează Înaltei Curți concluzia la care a ajuns referitoare la existența în hotărârile anterioare a unei „erori grave de fapt” (a se vedea mai sus pct. 12) și de a nu se fi mărginit la analiza unei simple chestiuni de drept.

17. Guvernul consideră în primul rând că în prezenta cauză nu sunt aplicabile concluziile la care a ajuns Curtea în cauza *Găitănanu* menționată anterior. Precizând că instanța supremă nu a procedat la o interpretare diferită a elementelor de probă, susține că aceasta a ales să își întemeieze decizia pe interceptări și pe înregistrările audio și video, adică, potrivit acestuia, pe elemente de probă diferite de cele reținute de instanțele inferioare. În orice caz, consideră că autoritățile naționale, în special curțile și tribunalele, sunt cele care au, în primul rând, competența de a administra și interpreta mijloacele de probă.

18. În al doilea rând, deși admite că era de competența Înaltei Curți să asculte martorii, Guvernul afirmă că reclamantul a fost în măsură să își susțină cauza în fața acestei instanțe și că nu a solicitat o reaudiere a martorilor.

19. În cele din urmă, Guvernul arată că reclamantul s-a prevalat de dreptul la tăcere în timpul audierii sale în fața instanței supreme și, în plus, că motivele de recurs ale parchetului i-au fost comunicate și că acesta a fost în măsură să își prezinte argumentele în răspuns.

2. Motivarea Curții

20. Curtea reamintește că admisibilitatea probelor este o chestiune ce ține în primul rând de normele dreptului intern că, în principiu, instanțele naționale sunt cele cărora le revine sarcina de a aprecia probele administrate de acestea (*García Ruiz împotriva Spaniei* [MC], nr. 30.544/96, pct. 28, CEDO 1999-I) și că sarcina sa este, conform Convenției, să examineze dacă procedura, considerată în ansamblul său, inclusiv modul de

prezentare a mijloacelor de probă, a avut un caracter echitabil (a se vedea, printre multe altele, *Teixeira de Castro împotriva Portugaliei*, 9 iunie 1998, pct. 34, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-IV).

21. În plus, Curtea subliniază că, atunci când o instanță de recurs este sesizată să soluționeze o cauză în fapt și în drept și să examineze, în ansamblu, chestiunea vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, pentru motive de echitate a procedurii, să decidă asupra acestor chestiuni fără ascultarea directă a declarațiilor date în persoană fie de acuzatul care susține că nu a comis actul de care este învinuit (a se vedea, printre alte exemple, *Ekbatani împotriva Suediei*, 26 mai 1988, pct. 32, seria A, nr. 134; *Constantinescu împotriva României*, nr. 28.871/95, pct. 55, CEDO 2000-VIII; *Dondarini împotriva San Marino*, nr. 50.545/99, pct. 27, 6 iulie 2004; și *Igual Coll împotriva Spaniei*, nr. 37.496/04, pct. 27, 10 martie 2009), fie de martorii care au dat declarații în timpul procedurii (*Găitânaru*, menționată anterior, pct. 35 și *Hogea împotriva României*, nr. 31.912/04, pct. 54, 29 octombrie 2013).

22. Revenind la faptele cauzei, Curtea observă în primul rând că Înalta Curte, care a procedat la audierea în persoană a reclamantului, l-a condamnat pe acesta fără să audieze martorii care depuseseră mărturie în fața primei instanțe și ale căror declarații determinaseră această instanță — și instanța de apel ulterior — să achite persoana în cauză (mai sus pct. 11).

23. În această privință, Curtea subliniază că a stabilit deja, în cauze similare, că, în sistemul judiciar român, competențele instanțelor sesizate cu recurs nu se limitează doar la chestiuni de drept. Astfel, Curtea a constatat că procedura în fața instanței de recurs era o procedură completă care urma aceleași reguli ca o procedură pe fond și că instanța de recurs putea fie să confirme achitarea pronunțată de instanța inferioară, fie să declare persoana în cauză vinovată, după o apreciere completă a chestiunii vinovăției sau nevinovăției acesteia, administrând, după caz, noi mijloace de probă (*Dănilă împotriva României*, nr. 53.897/00, pct. 38, 8 martie 2007, *Găitânaru*, citată anterior, pct. 30 și *Văduva împotriva României*, nr. 27.781/06, pct. 43, 25 februarie 2014). În opinia Curții, în speță, Înalta Curte a oferit într-adevăr o nouă interpretare a probelor, stabilind că reclamantul comisese faptele imputate, ceea ce a avut drept consecință aplicarea unei condamnări penale.

24. Curtea observă că, în cauzele anterioare, a concluzionat că, în temeiul dispozițiilor Codului de procedură penală, dacă instanța de recurs reține o cauză spre rejudecare, aceasta trebuia să se pronunțe, după caz, asupra probelor ce urmau a fi administrate în cadrul procedurii. Prin urmare, rezultă că administrarea probelor după casarea unei hotărâri era reglementată de un cadru legislativ specific (*Găitânaru*, citată anterior, pct. 33).

25. În această privință, Curtea amintește că a criticat anterior autoritățile române pentru lipsa administrării probelor în fața instanței de recurs (*Flueraș împotriva României*, nr. 17.520/04,

pct. 56—62, 9 aprilie 2013, și *Moinescu împotriva României*, nr. 16.903/12, pct. 36—41, 15 septembrie 2015).

26. În speță, Curtea constată că Tribunalul Alba și Curtea de Apel Alba Iulia au considerat că înscrisurile aflate la dosar, inclusiv declarațiile mai multor martori (mai sus pct. 7 și 8), justificau achitarea reclamantului. Arată că Înalta Curte nu dispunea de nicio informație nouă pentru a înlocui achitarea acestuia cu o condamnare penală pentru luare de mită și că instanța supremă s-a întemeiat exclusiv pe documentele aflate la dosar, implicit pe declarațiile scrise obținute în etapa de investigare și pe procesele-verbale întocmite de tribunal, care conțineau declarațiile martorilor.

27. Curtea notează în continuare că Înalta Curte și-a bazat în mod decisiv condamnarea reclamantului pentru luare de mită, între altele, pe declarațiile martorilor, depuse la dosar în fața instanțelor inferioare (mai sus pct. 12), și aceasta fără a proceda la audierea martorilor în cauză. Întemeindu-se, în special, pe declarațiile acelorași martori, Înalta Curte a mers mai departe decât instanțele inferioare. Fără îndoială instanța de recurs avea competența să aprecieze diferitele informații obținute, precum și relevanța celor pe care reclamantul dorea să le prezinte. Nu este însă mai puțin adevărat că reclamantul a fost considerat vinovat pe baza mărturiilor pe care primele instanțe care au soluționat cauza le consideraseră insuficiente pentru a-l condamna. În aceste condiții, omisiunea audierii martorilor de către instanța supremă înainte de a-l declara vinovat pe reclamant a limitat în mod considerabil dreptul la apărare (*Destrehem împotriva Franței*, nr. 56.651/00, pct. 45, 18 mai 2004; *Dan împotriva Republicii Moldova*, nr. 8.999/07, pct. 31—35, 5 iulie 2011, și *Lazu împotriva Republicii Moldova*, nr. 46.182/08, pct. 36—44, 5 iulie 2016; a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Marcos Barrios împotriva Spaniei*, nr. 17.122/07, pct. 40—41, 21 septembrie 2010, și *Lacadena Calero împotriva Spaniei*, nr. 23.002/07, pct. 49, 22 noiembrie 2011).

28. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că respectiva condamnare a reclamantului pentru luare de mită, pronunțată fără audierea martorilor menționați anterior, și cu toate că cele două instanțe inferioare consideraseră că nu erau întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

29. Prin urmare, această dispoziție a fost încălcată.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

30. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

31. Reclamantul nu a formulat nicio cerere de reparație echitabilă. Prin urmare, Curtea consideră că nu este necesar să îi acorde vreo sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 8 noiembrie 2016, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
PAULO PINTO DE ALBUQUERQUE

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

